

פנקס הקטן

בהשראת סיפורו של דיימון ראניון

מאת: דניאל בוצר

דמויות המחזה:

פנקס: בחור צנוע וקטן. בשנות השלושים המאוחרות שלו. עובד כפיקולו במסעדות. חסר השכלה או רכוש. תמים.

רוז ספארקס "הוד מעלתה": חשפנית צמרת. יפה עד כאב וקרה כקרח. מניפולטיבית. מנצלת את יופיה עד תום. פיקחית ומחוספסת.

המספר: בן 40, עיתונאי משופשף. לא מגולח.

ד"ר קווינס: פסיכולוג מומחה. בעל מעמד גבוה. נבון מאוד.

קייס אבאליס: איש גול מידות וקשוח. בעל מועדוני חשפנות בניו-יורק. אלים וברוטלי.

ד"ר רוטנברג: רופא בבית החולים. בן 40.

משפחת איכרים {אבא ובני בנים}: אבא סביבות גיל 50. ילדים בגילאי ה-30 שלהם. אמריקאים כפריים טיפוסיים. חסרי השכלה. קשוחים.

שוטר: לבוש מדים, קשוח וחסר סבלנות.

מערכה ראשונה – תמונה 1- פרולוג:

הבמה בנויה משני מפלסים ככה שיש במה על חציה האחורי של הבמה. הבמה חשוכה. יש רמזים לפינת רחוב אפלולית. זוהי שעת לילה. השמיים צבועים סגול. האווירה היא של פילם נואר. הסיפור מתרחש בשנות הארבעים בארה"ב.

לבמה נכנס המספר. הוא לבוש בחליפה זולה וכובע לראשו. הוא נשען על פינת הרחוב. הוא מדליק גפרור שאיתו מדליק סיגריה. הוא לוקח שאיפה עמוקה ומוציא את העשן. לאט לאט נפתח עליו אור חלש.

מספר: כאן, בעיר הכי גדולה בעולם, מכירים אותי ככתב העיתונות של החברה הנמוכה. אני הוא אספן הסיפורים של כל אותם מצולקי הנפש וחסרי התקווה. כל אותם הברנשים שהמזל "לא בדיוק" האיר להם פנים. והסיפורים שיש לאותם הטיפוסים, אתם אפילו לא יכולים לדמיין. סיפורים על אלימות, על אכזבה, סיפורי שוחד ומרמה וכמובן, הרי איך אפשר בלי, סיפורי אהבה. ותאמינו לי שאני אומר לכם שאין בכל העולם כולו עוד סיפורי אהבה כמו של אלה המגיעים מהתחתית. טיפוסים שהעולם דרך עליהם, מעך אותם, ריסק בלי רחמים ולא נתן להם שום סיבה להאמין שמהשהו טוב עוד מחכה להם, ובכל זאת הם מוצאים בליבם אהבה. לפעמים האהבה הזאת היא הדבר היחיד שנותן להם סיבה להיאחז בחיים. ולפעמים הופכת אותה האהבה לקשה, חולה ואכזרית. דווקא בגלל הצורך הקיומי שלהם לאותה האהבה שהפכה עם הזמן לאובססיה. הם חיים בתחושה שאם תיגמר האהבה הם יגמרו יחד איתה, ממש כמו אוויר. אם הייתי מתבקש לספר סיפור אחד כזה, הייתי מספר את סיפורו של פנקס, פנקס הקטן. ומה כל כך מיוחד בסיפורו של פנקס הקטן אתם שואלים?

נדלק האור על פנקס הקטן. הוא לבוש מכנסיים שחורות וחולצה לבנה עם סינר אדום. בידו מטלית והוא מנקה שולחן במועדון חשפנות. מתחילים לשמוע ברקע את אווירת המקום.

פנקס הקטן הוא אדם בלי. הוא בלי משפחה, בלי חברים, בלי השכלה, בלי מראה, בלי כריזמה ובנוסף לכל זה הוא גם בלי מצלצלים. בקושי דעה משלו יש לו. אבל דבר אחד כן יש לו והרבה, ואת זה כולם יודעים, יש לו אהבה בלי גבול לרוז ספארקס. ה"רקדנית" הכי יפה בעיר התחתית. אם תשאלו את העוברים והשבים כולם יסכימו כי בשתי נושאים אין לה מתחרים. יופייה וקור ליבה. ולכן קוראים כולם קוראים לה "הוד מעלתה".

נפתח אור נוסף ורוז מתגלה אלינו. היא לבושה בגדים אדומים סקסים וחשופים. לראשה כתר. היא מבצעת ריקוד על עמוד בזמן שהמספר ממשיך בדבריו. פנקס מהופנט מהוד מעלתה.

הוד מעלתה לא הייתה מדברת עם כל אחד, וכמעט ולא דיברה עם אף אחד. רק מי שהחשיבה לבעל מעמד ובעל מצלצלים היה זוכה לייחס מצידה ובגלל חוכמתה ידעה היא להפיל גברים ברשת ללא כל מאמץ ולהשיג כרצונה. פנקס היה מנקה השולחנות במועדון התחתון, היכן ש"הוד מעלתה" הייתה רוקדת ואין זה צירוף מקרים שדווקא במועדון בו רקדה ניקה פינקס את השולחנות. בכל מועדון אשר עבדה, פנקס הלך לנקות שולחנות רק בשביל שיוכל להתבונן בה, מרחוק. יותר מכך הוא לא העז מכיוון שידע שהוא רחוק מאוד מהסקאלה של "הוד מעלתה" והיא?.. בכלל לא ידעה כי פינקס חי וקיים בעולם, אבל אז זה קרה.....

מערכה ראשונה – תמונה 2- המועדון התחתון:

פנקס מנקה את השולחנות, קייס אייבלס, בעל המועדון יושב בשולחן על הבמה המוגבת וסופר את הכסף. נכנסת הוד מעלתה.

פנקס: ערב טוב " הוד מעלתה". אני חייב להגיד לך שהיית היום, כמו כל יום, נפלאה.

הוד מעלתה: אתה משעמם אותי פיקולו {רוז ממשיכה אל קייס אייבלס}

פנקס: תודה. {רוז עולה במדרגות אל המשרד של קייס}

קייס אבאלס: מה את רוצה?

הוד מעלתה: רק את מה שמגיע לי.

קייס אבאלס: אני לא בטוח שמה שאני חושב שמגיע לך זה מה שאת חושבת שמגיע לך!

הוד מעלתה: אין לי כוח למשחקים קייס, תן לי את הכסף!

קייס אבאלס: את יודעת מה הבעיה שלך רוז? הכסף מעניין אותך.

הוד מעלתה: מה עוד יכול לעניין אותי כבר?

קייס אבאלס: תבואי לישון איתי הלילה?

הוד מעלתה: לא מערבת עסקים ואהבה.

קייס אבאלס: שום אהבה לא תהיה כאן, אני מבטיח לך.

הוד מעלתה: אל תגרום לי להעליב אותך קייס.

קייס אבאלס: מה? אני לא עושה לך את זה?

הוד מעלתה: להפך, אתה מגעיל אותי.

קייס אבאלס: איי...יום אחד אני פשוט אקח את מה שמגיע לי על כל מה שעשיתי בשבילך!

הוד מעלתה: את הכסף!

קייס אבאלס: יודעת מה? הנה הכסף שלך { סופר שטרות ואז שם את השטרות בתחתונים שלו} בואי ותקחי אותו!

הוד מעלתה: {מכניסה את היד שלה בפתינות לתחתונים שלו, ואז תופסת ולוחצת. הוא מתפתל מכאבים. רוז מוציאה את הכסף} תזהר שבפעם הבאה אני לא אוציא עוד משהו מהמכנסים שלך!

קייס אבאלס: זונה

הוד מעלתה: אמא שלך זונה!

קייס אבאלס מחטיף לה כהוגן. היא נופלת מהבמה הגבוהה לרצפה. פנקס רץ ומנסה להעיר אותה.

פנקס: הוד מעלתה? הוד מעלתה?

קייס אבאלס: היא תהיה בסדר!

פנקס: הרגת אותה...

קייס אבאלס: תסתום!

פנקס: {צועק} רוצח, אתה רוצח, אתה רוצח!

קייס אבאלס מחטיף כהוגן לפנקס על מנת לגרום לו להפסיק לצעוק. פנקס משתתק. בלאק

מערכה ראשונה תמונה 3- בית חולים:

חושך. נשמעים מכשירים של בתי חולים. לאט נפתח האור ואנו בחדרה של הוד מעלתה בבית החולים. יש אור לבן חדר. כמעט מסנוור. הוד מעלתה שוכבת ערה על מיטתה. לידה על כיסא קטן יושב לו פנקס ומקריא לה כתבה מתוך מגזין אופנה.

פנקס: {מתוך המגזין} עצה מספר 8- ככל שתרבי לחייך, יפתחו בפניך הזדמנויות חדשות. החייך גורם לגברים להרגיש כי יש פתח לשיחה. עצה מספר 9- תמיד הקפידו להראות טוב. בכל יום התלבשי כאילו בחוץ מחכה לך בחיר ליבר. עצה מספר 10 ואחרונה- הכיני רשימה של הדברים שהכי חשובים לך בגבר שלך. אל תתפשרי על שלושת הדברים הראשונים שכתבת, על השאר תתפשרי. זהו... סיימו.

הוד מעלתה: סוף סוף.

פנקס: אולי תרצי לאכול דבר מה?

הוד מעלתה: רוצה, אבל לא את הזוהמה שמגישים במקום המסריח הזה.

פנקס: הלוואי היו בידי מספיק מרשרשים על מנת לרכוש לך מזון בחוץ.

הוד מעלתה: אם כך אשאר רעבה.

פנקס: אולי בכל זאת...

הוד מעלתה: אף מילה יותר פנקס. אף מילה.

פנקס: אתן לך לנוח. {פאזזה}

הוד מעלתה: אולי תלך כבר פנקס?

פנקס: לאן?

הוד מעלתה: הביתה.

פנקס: ומה איתך?

הוד מעלתה: אני אסתדר, אני תמיד מסתדרת.

פנקס: אני לא יכול להשאיר אותך לבד!

הוד מעלתה: זה כבר כמעט שנה שאתה רובץ ליד המיטה שלי כמו איזה כלב. אין לך מטרות בחיים?

פנקס: איזו מטרה נעלה יותר מאשר לדאוג לאישה שאני אוהב?

הוד מעלתה: עוד פעם האהבה הזאת. ותר פנקס. לעולם לא אהיה שלך. אמנם אני משותקת מהפופיק ועד בהונות אך אפילו ככה אצליח להשיג גבר טוב ממך.

פנקס: מעולם לא ביקשתי דבר ובכוח לא אקח.

הוד מעלתה: השיחה הזאת משעממת אותי.

פנקס: בוודאי רוז.

הוד מעלתה: עוד פעם הרוז הזה?

פנקס: סליחה, הוד מעלתה!

הוד מעלתה: בשבילך אני הוד מעלתה, לא רוז ולא שום דבר אחר. ברור?

פנקס: כן, הוד מעלתה.

נכנס ד"ר רוטנברג. גבר בשנות ה-40 לחייו. מכובד ובחלוק רופאים.

הוד מעלתה: שלום ד"ר רוטנברג. כמה אור שאתה מביא איתך!

פנקס: ד"ר, מה שלומך?

ד"ר רוטנברג: { חסר סבלנות לרוז } אני בסדר, תודה.

הוד מעלתה: באת להודיע משהו או שפשוט לא הצלחת להתאפק מלראות אותי שוב?

ד"ר רוטנברג: אכן באתי להודיע כי את נאלצת לעזוב את בית החולים עוד היום.

הוד מעלתה: אבל עוד לא הבראתי!

ד"ר רוטנברג: כן. וגם לא תבריא. את משותקת, אין מה לעשות לגבי זה...מעבר לכך נגמרו לך כל החסכוניות ואין לך איך לשלם על המשך הטיפול!

הוד מעלתה: בטוח נשאר לי משהו בחשבון.

ד"ר רוטנברג: אפילו לא דולר שחוק אחד.

הוד מעלתה: פנקס?

פנקס: אפילו מה שלא היה נתתי.

הוד מעלתה: ד"ר, בחור חכם כמוך בטח יודע שלא תמיד חייבים לשלם בכסף.

ד"ר רוטנברג: פה זה בית חולים. פה משלמים בכסף ולמי שאין כסף אין מקום.

הוד מעלתה: אני זוכרת איך היית מסתכל עליי במועדון, אלו לא היו מבטים של תאבת בצע.

ד"ר רוטנברג: יש לכם חצי שעה לאסוף את עצמכם החוצה.

פנקס: אך ד"ר, איך היא תלך מכאן?..הרי היא לא יכולה להזיז את רגליה.

ד"ר רוטנברג: בשביל זה המציאו את כיסא הגלגלים!

פנקס: אבל אין לנו אחד כזה!

ד"ר רוטנברג: תצטרך לרכוש אחד!

פנקס: אך אין בכיסי אפילו לא מטבע אחד לרפואה.

הוד מעלתה: אולי בכל זאת יש איזו דרך שתוכל לעזור לנו ד"ר? אל תאלץ אותי להתחנן.

ד"ר רוטנברג: חכי רגע [ד"ר רוטנברג יוצא וחוזר כעבור מספר שניות עם כיסא גלגלים בלוי ועם גלגל אחד מתנדנד] אוכל לתת לכם את הכיסא הזה בעבור עשרים דולרים!

הוד מעלתה: מאיפה נביא סכום שכזה?

ד"ר רוטנברג: זאת ממש לא בעיה שלי.

פנקס: אולי אני יכול לעבוד עבור הכיסא?

ד"ר רוטנברג: במה?

פנקס: בכל מה שתגיד.

ד"ר רוטנברג: אתה לא מתאים לפה, פנקס.

הוד מעלתה: ד"ר, אשתך יודעת על הלילות שלך במועדון?

ד"ר רוטנברג: את מאיימת עליי?

הוד מעלתה: חלילה, אבל אתה יודע איך זה נשים, לפעמים אנחנו פשוט לא יודעות לסגור את הפה הזה שלנו.

ד"ר רוטנברג: {פאזזה} עשר דקות איתך ועוד שבוע עבודה שלו {לפנקס} והכסא שלכם!

פנקס: תתן לי לעבוד בבית החולים?

ד"ר רוטנברג: בניקיון השירותים של בית החולים.

הוד מעלתה: מה אתה אומר פנקס. תעשה זאת בשבילי?

פנקס: כמובן הוד מעלתה.

ד"ר רוטנברג: אם כך זאת עסקה!

הוד מעלתה: פנקס, תן לנו כמה דקות לבד!

פנקס: כן, הוד מעלתה.

פנקס יוצא מהחדר. האור של בית החולים נכבה ונשאר אור קטן על פנקס. שומעים את הוד מעלתה והד"ר מתעלסים ורואים את פנקס שומע את זה ומתעצב.. בלאק

מערכה ראשונה תמונה 4- פינקס והוד מלכותה במרתף

מרתף של חלל אחד. טחוב ועלוב, לא חלונות אשר בו יש מיטה, כיסא ושולחן ועוד כמה פרטים בסיסיים כמו צלחות וכוסות. יש מנורה קטנה בתקרת המרתף שנדלקת במשיכת חוט. פנקס מגיע. הוא לבוש במדי מלצר. חזר מהעבודה. הוד מעלתה שם ועצבנית. היא על המזרן שלה. היא רזה ונראית לא מטופחת כמו קודם. היא חיוורת ועטופה בשמיכה.

הוד מעלתה: כמה זמן חיכיתי!

פנקס: אני מתנצל.

הוד מעלתה: איפה היית?

פנקס: הגעתי הכי מהר שיכולתי. הבאתי לך אוכל מהעבודה.

הוד מעלתה: אני מעדיפה למות מאשר לאכול עוד פעם את אותה מנה דוחה ממסעדת הפועלים שאתה עובד בה.

פנקס: האוכל הזה חוסך לנו כמה וכמה מצלצלים בכל יום.

הוד מעלתה: אני לא יכולה יותר פנקס.

פנקס: אצא ואביא לך ארוחה טובה.

הוד מעלתה: אני לא יכולה יותר עם הקור הזה.

פנקס: אני יודע. אמרתי לך, אני אמצא לנו מקום אחר, עם חימום שעובד כראוי.

הוד מעלתה: אני רוצה להיות במקום שלא צריך בו חימום. שחם כי חם ופה אף פעם לא חם.

פנקס: מה זאת אומרת פה?

הוד מעלתה: בעיר המגעילה הזאת.

פנקס: אם כך אז לאן?

הוד מעלתה: למיאמי פנקס.

פנקס: מיאמי?

הוד מעלתה: ורצוי כמה שיותר מהר.

פנקס: אבל למה מיאמי?

הוד מעלתה: שם חם ושם נמצאים כל ברנשי החברה הגבוהה. שם יש תקווה שאמצא בחור ראוי. הבחורים של העיר, אין להם כבוד לאישה. פה יש רק סבל וקור. ואותך.

פנקס: אבל הוד מעלתך, אין לנו ולו מצלצל אחד בקופת החיסכון ונסיעה כזאת צריכה לעלות לא מעט מהמצלצלים האלה. {הוד מעלתה מסובבת את גבה לפנקס. היא כועסת}

הוד מעלתה: כנראה שאינך באמת אוהב אותי פנקס כפי שאתה אומר.

פנקס: אין אחד בעולם שאוהב יותר, בזאת אני נשבע.

הוד מעלתה: כשאוהבים מישהו באמת מוצאים פתרונות..

פנקס: אבל הוד מעלתה, באמת...

הוד מעלתה: די, פנקס, דיברנו מספיק.

פנקס: {לעצמו} אני אמצא פתרון לא יודע איך, אבל אמצא.

מערכה ראשונה תמונה 5- רחוב ברודוויי, חורף:

המספר נשען על אותה קרן רחוב כמו בהתחלה. לובש את אותם הבגדים.

המספר: אני לא יודע להגיד בדיוק כמה זמן חלף מאז גורשו מבית החולים אבל יום חורף אחד פגשתי את פנקס ברחוב ברודוויי.

פנקס, בלבוש בלוי וקרוע חוצה את הבמה באיטיות. הוא רזה וחלש ונראה מיואש. בידיו כיכר לחם וקצת ירקות. הוא לא רואה את המספר עד אשר המספר קורא לו.

מספר: היי פנקס, פנקס. תראה אותך. בקושי אפשר לזהות.

מספר: עשה לי טובה פנקס. הנה {שולף חמישה דולר} קח לך כמה מרשרשים. תקנה לך איזה בגד חדש. {פנקס מהסס} אל תתבייש.

פנקס: {לוקח את הכסף} תודה לך.

המספר: אני יכול לשאול אותך דבר מה?

פנקס: בבקשה!

המספר: אתה עוד רואה את "הוד מעלתה"?

פנקס: ודאי שאני רואה אותה. היא מתגוררת איתי במרתף ברחוב 52 ליד השדרה העשירית.

מספר: מה אתה אומר, במרתף?

פנקס: היא נאלצה למכור את כל חפציה ורכושה כדי לשלם את דמי הריפוי וכך גם אני. אז בעצם היינו חסרי פרוטה שנאלצנו לעזוב את בית החולים. הייתי צריך למצוא לנו קורת גג זולה ועבודה מהירה.

המספר: ומה מצבה עכשיו?

פנקס: היא משותקת וסובלת מהקור. החימום אינו מהמשובחים במרתף שלנו. זאת אחת הסיבות ש"הוד מעלתה" עצבנית מאוד ובצדק. איך אפשר להיות נינוח כשקר לך כל הזמן.

המספר: אני מתאר לעצמי.

פנקס: ואני עסוק עד מאוד בלהזיע פה ושם על מנת לצבור כמה פרוטות בשביל לקנות לה מזון ואת כתבי העת שהיא אוהבת כך שאני לא מוצא זמן לחפש לנו מקום נוח יותר.

המספר: כתבי עת?

פנקס: כתבי עת בהם כתוב מה עושים הטיפוסים בחברה הגבוהה. אתה יודע, בשביל לא לאבד את הקשרים שלה. הבעיה היא שהעיתונים האלה עולים ממון רב לצערי.

המספר: אני מנחש שאתם נשואים?

פנקס: אתה באמת חושב ש"הוד מעלתה" תתחתן עם אחד כמוני? אני הרבה מחוץ לסקאלה שלה. אני בסך הכל מטפל בה עד שתמצא את הגבר המתאים בעל הכיסים הכבדים.

המספר: היא עוד מאמינה שתמצא אחד כזה?

פנקס: למה לא? היא האישה הכי נפלאה בעולם. ראית אותה פעם מופיעה?

המספר: אין ספק שהרבה גברים חשבו עליה ברגעים הפרטיים שלהם.

המספר: לפעמים, כשיש לה מצב רוח נעים, היא מספרת לי כמה שתשיב לי כגמולי.

המספר: נשמע כמו חתיכת טיפול!

פנקס: בקרוב יהיה לה מצב רוח מרומם. יהיה לה חם וכשחם גם הלב מתחמם.

המספר: ולמה אתה אומר את זה?

פנקס: אני מתכנן לקחת אותה למיאמי.

המספר: מיאמי פנקס? זה רעיון יפה אבל נשמע לי שצריך לא מעט דו, רה מי בשביל נסיעה שכזאת, לא?

פנקס: אכן כן.

המספר: אז איך תגיעו?

פנקס: את החידה הזאת עוד לא הצלחתי לפצח. אם הייתי יכול, היית הולך איתה כל הדרך ברגל.

המספר: מרחק כזה אף אחד לא יכול ללכת ברגל.

פנקס: מה באמת המרחק מפה ועד מיאמי?

המספר: אלף ושלוש מאות מייל פחות או יותר..

פנקס: ועד כמה רחוק זה אלף ושלוש מאות מייל?

המספר: אלף ושלוש מאות מייל הם בדיוק אלף ושלוש מאות מייל פנקס יקירי. עם כל הרצון הטוב, אתה לא צריך לגלגל את הוד מעלתה את המרחק הזה ואני גם לא בטוח שאתה יכול.

פנקס: אני דווקא חושב שנתת לי רעיון.

המספר: אני לא הייתי מציע לך לנסות. זה שיגעון לנסות דבר שכזה.

פנקס: שגעון זה להסתכל על האישה שאתה אוהב סובלת ולא לעשות עם זה כלום. עכשיו תסלח לי, אני ממנהר לבשל את ארוחת הערב ולגהץ. "הוד מעלתה" לא אוהבת להיות רעבה וללא בגדים נקיים.

המספר: שמע רגע פנקס. אני לא מבקש להתערב לך בעניינך אבל זה לא נשמע שהוד מעלתה סופרת אותך יותר מידי. בשביל מה לך כל זה?

פנקס: היא כל מה שיש לי. {פנקס פונה וממשיך בדרכו}

תמונה 6- במרתף של פנקס. פנקס והוד מעלתה: מחר יוצאים לדרך

הוד מעלתה יושבת על כיסא הגלגלים ומסתכלת מהחלון הקטן לרחוב. היא עטופה בשמיכה. פנקס נכנס.

פנקס: יש בידיי חדשות טובות. תשני הלילה טוב והתכונני. מחר נלביש אותך יפה, נסרק את שיערך היפה ונצא.

הוד מעלתה: לאן?

פנקס: למיאמי.

הוד מעלתה: שתית?

פנקס: לעולם לא.

הוד מעלתה: איך נגיע לשם?

פנקס: בדרך היחידה שיש לנו, ברגל.

הוד מעלתה: אי אפשר להגיע ברגל מניו-יורק ועד מיאמי.

פנקס: אם לא ננסה, לא נדע.

הוד מעלתה: שכחת שאני משותקת אדיוט?

פנקס: אני אגלגל אותך. אני לא יכול יותר לראות אותך סובלת ככה.

הוד מעלתה: תדחוף אותי? כל הדרך עד מיאמי?

פנקס: ואפילו לא אתלונן.

הוד מעלתה: לפעמים אני חושבת שאתה משוגע יותר ממני.

פנקס: זה מה שרצית לא? שיפסיק להיות לך קר. את רק תצטרכי לשבת לך על כיסא המלכות שלך ואני אקח אותך כל הדרך למיאמי.

הוד מעלתה: אם כך עלינו לישון טוב הלילה. {מסתובבת לשינה}

פנקס: זה בדיוק מה שאמרתי. {פנקס נשכב על הרצפה גם הוא}

הוד מעלתה: תודה פנקס.

פנקס: לילה טוב.

תחילת מערכה שנייה- תמונה 6- מתגלגלים בדרכים-

{שחקן כנכס כנהג. הוא הופך את הבמה המוגבהת להיות רכב טנדר ישן בעזרת קוליסה בצורת רכב שמולבשת על הבמה המוגבהת. הגב במה כשמיים כתומים. זוהי שעת ערבניים. האווירה מתחממת. רואים את הוד מעלתה ופנקס הקטן יושבים בארגז של הטנדר. הוד מעלתה מנופפת לשלום כמלכת אנגליה מבעד לרכב. הם נוסעים בדרכים. }

מספר: לא אשפוט אתכם לרעה אם לא תאמינו למה שאני עומד לספר לכם אבל פנקס הקטן ניסה. ביום למחרת אחרי פגישתנו פנקס והוד מעלתה יצאו לדרך כאשר בידם שתי כיכרות לחם ולא יותר מחמישה דולרים, אלו שנתתי לפנקס אמש. הברנש המסכן באמת מאמין שהוא יכול לחצות אלף ושלוש מאות מייל. באותה העת הוד מעלתה לא שקלה יותר מחמישים קילוגרם, דבר אשר מהווה יתרון לפנקס אך כיסא הגלגלים הרעוע הקשה לא פעם על הדרך. החלק הקשה ביותר במסעם היו מדרגות המרתף אך כאשר פסחו על צרה זו הם נעזרו בעיקר בכוח האצבע. הוד מעלתה הייתה מרימה אצבע קלה והמכוניות עצרו. עם יופי כזה היה קשה לנהגים שלא לאסוף את הוד מעלתה, אפילו במחיר בן הלוויה, פנקס. אך הוד מעלתה, כיאה להוד מעלתה, לא נהגה להעלות סתם על כל רכב, היו לה דרישות. הסכימה היא לנסוע רק באותם הטנדרים הפתוחים אשר בהם יכלה לשבת מאחורה ולצפות בנוף ומידי פעם לנפנף לעוברים ושבים כמלכה אמיתית. באמת שלא אשפוט אתכם לרעה אם לא תאמינו אבל תוך ארבעה ימים בלבד פנקס והוד מעלתה הגיעו לקרולינה.

מערכה שנייה תמונה 7- המפגש עם שלושת הרד נקים :

{הטנדר עוצר והוד מעלתה ופנקס יורדים ממנו}

פנקס: תודה רבה.

{נהג הטנדר יוצא מהבמה. פנקס והוד מעלתה בצד הדרך מנסים לעצור את הטרמפ הבא. שתיקה ארוכה}

הוד מעלתה: מים! {פנקס מביא לה מים}

פנקס: זהו ליטר המים האחרון שברשותנו הוד מעלתה. {הוד מעלתה מסיימת את כל בקבוק המים ומשליכה אותו לרצפה}

הוד מעלתה: אי אפשר לדאוג מהעתיד כל הזמן. אם צמאים, שותים.

פנקס: ברור.

הוד מעלתה: מה זה המקום שכוח האל הזה? אנשים לא חיים פה?

פנקס: אני מאמין שאנחנו בדרום קרוליינה. כאן חיים בהרבה פחות צפיפות מניו יורק.

הוד מעלתה: אני יודעת. לא מבינה את זה אבל יודעת. {פאזזה} הלוואי והיינו כבר במיאמי.

פנקס: עברנו כבר לא מעט דרך בארבע ימים האחרונים. אם נמשיך בקצב הזה בקרוב נגיע לים.

הוד מעלתה: כן. שם אמצא לי בעל ואז אוכל להשיב לך כגמולך.

פנקס: איני דורש דבר. רק לראות אותך שוב מאושרת.

הוד מעלתה: פנקס, אתה יודע איזה זהב לא שווה פרוטה?

פנקס: לא.

הוד מעלתה: לב זהב, כמו שלך.

פנקס: תודה.

הוד מעלתה: זה מצרך נדיר שאין בו שום תועלת. רק צרות הוא מביא איתו.

פנקס: האם יש אדם בעולם שהצליח להמיר את ליבו?

הוד מעלתה: לא יודעת אבל ייטב לך אם תמיר את שלך.

פנקס: אם רק ידעתי איך לעשות זאת.

הוד מעלתה: רכב.

מגיע טנדר עם שלושה איכרים אמריקאים חסרי השכלה. אבא ושני בנים. לבושים בגדי ג'ינס וכובעי קש. הם מביאים איתם קוליסת טנדר נוספת ומלבישים על הבמה המוגבהת. הטנדר עוצר למראה פנקס והוד מעלתה ויורדים האיכרים מהטנדר.

איכר אבא: מה יש לנו כאן?

בן א': או אה, איזו שמש נפלאה יש היום.

בן ב': מלאך על פני האדמה.

בן א': אני מקווה שאתה לא מתכוון לבחור.

בן ב': לך תמצא חור, דביל.

בן א': {תופס את בן ב' בחולצתו} מה אמרת?

בן ב': "דביל".

בן א': אתה לא לומד אה? {מחטיף לבן ב'}

בן ב': זה הסוף שלך {מתחילים להתקוטט}

איכר אבא: תספיקו מטומטמים. ככה מתנהגים ליד גברת? {מפסיקים לריב} סליחה. אני באמת מתנצל. היופי שלך מעורר אגרסיות.

הוד מעלתה: הלוואי והייתי יכולה להגיד אותו דבר עלייך.

איכר אבא: מה זה?

פנקס: שלום אדוני, עלינו להגיע למאמי במהירות האפשרית, אולי תסכים ולקדם אותנו כמה מיילים עם המשאית?

איכר אבא: מיאמי? זה ממש רחוק איש קטן.

פנקס: הגענו עד לכאן בארבע ימים.

איכר אבא: בשביל מסע כזה צריך לסחוב עם עצמך לא מעט מרשרשים... לא ככה?

פנקס: רק עזרתם של אנשים טובים הביאה אותנו עד הלום.

איכר אבא: לא חשבתי שתגיד אחרת {שולף אקדח} אבל בשביל זה יש לי את המשכנע! {פנקס רועד מפחד}

בן א': תראה איך הוא מפחד.

בן ב': שלא יברח לך במכנסיים בחור.

איכר אבא: תבדקו אותו. {בן א' ובן ב' הולכים ובודקים את בגדיו של פנקס, מחפשים כסף}

בן ב': יותר ריק מזה אין!

בן א': הנה...יש לנו כאן דולר אחד ועוד כמה פרוטות.

פנקס: בבקשה. זה כל מה שיש לנו...{בן ב' מחטיף לפנקס אחת הגונה שמפילה אותו לרצפה}

בן ב': מישהו הרשה לך לקרקר, כלב? {לפנקס} תענה!

פנקס: לא.

בן ב': אם תקום תחטוף עוד אחת, מובן? {פנקס נהנהן שכן}

איכר אבא: הכסף עליה.

הוד מעלתה: אז אתה גיבור גדול כי יש לך משכנע?

איכר אבא: הוא עוזר לי לפעמים.

הוד מעלתה: רק תנסה לגעת ב...

בן א': אנחנו לא באמת שואלים אותך {מתקרב אל הוד מעלתה ומנסה לבדוק אותה אך היא מחטיפה לו סטירה}

הוד מעלתה: תתרחק אמרתי.

בן א': מי את חושבת שאת?

הוד מעלתה: מי אתה חושב שאתה?

איכר אבא: יש לך הרבה חוצפה גברת.

הוד מעלתה: עוד לא ראית כלום.

איכר אבא: {מתקרב אליה באיטיות ודוחף את פרצופו בפרצופה} תגידי, זה שאת על כיסא גלגלים, מה זה אומר בעצם?

הוד מעלתה: שלא נאה לי לקום לכבודך.

איכר אבא: מעניין אם את מרגישה משהו שם למטה.

הוד מעלתה: במקרה שלך אני לא בטוחה שמישהי מרגישה משהו שם למטה.

{פאזזה. איכר אבא מתפקע מצחוק ואליו מצטרפים האחרים. פנקס בהלם}

איכר אבא: יש לך ביצים גברת. אני אוהב את זה. איך קוראים לך?

הוד מעלתה: רוז ספארקס.

איכר אבא: ומאיפה את, ספארקס?

הוד מעלתה: מניו יורק.

איכר אבא: ומה יש לחתיכה ניו יורקית לחפש במיאמי?

הוד מעלתה: בעלי מחכה לי שם.

איכר אבא: אז את אשת איש?

הוד מעלתה: עוד לא.

{ פאזזה. אבא איכר מתפקע שוב מצחוק ומצטרפים אליו כולם }

איכר אבא: את מטורללת לגמרי אה? אני אוהב את זה. ומה הסיפור שלך כלב?

הוד מעלתה: הוא עוזר לי.

איכר אבא: למה?

הוד מעלתה: תשאל אותו.

איכר אבא: למה אתה עוזר לה?

פנקס: כי אני אוהב אותה.

איכר אבא: אתה מגלגל אותה עד מיאמי כי אתה אוהב אותה?

פנקס: כן.

בן א': אתה לפחות מזיין אותה? {פנקס לא עונה} אה?

פנקס: לא.

איכר אבא: {צוחק} בוא'נה, אתה יותר מטורלל ממנה אפילו. זה הדבר הכי חמוד ששמעתי בחיים שלי. אני לא יכול אתכם, בחיי. אתם יודעים מה אני חושב?

בן ב': מה אתה חושב אבא?

איכר אבא: אני חושב שלבנים שלי חסר קצת ניסיון, את מבינה, לא עוברות פה הרבה בחורות יפות כמוך. לפי דעתי מישהי מנסה כמוך תוכל לעזור להם להבין קצת יותר מה לעשות עם אישה.

בן א': באמת אבא?

בן ב': אני קודם.

בן א': נראה לך.

הוד מעלתה: אני לא מתעסקת עם ילדים, אני אוהבת גברים אמיתיים.

אבא איכר: הם מספיק גברים.

הוד מעלתה: לא גברים כמוך.

אבא איכר: אני כבר יודע מה עושים עם אישה.

הוד מעלתה: אתה מפחד?

אבא איכר: {מתקרב אליה} אני נראה לך כמו מישהו שמפחד?

הוד מעלתה: {שמה את ידיה על המכנס שלו ומרגישה את איבר מינו} אז טעיתי, אולי בכל זאת יש סיכוי שארגיש משהו.

פנקס: אל תעשי את זה.

הוד מעלתה: תוריד את המכנסיים. {אבא איכר מתחיל להוריד את המכנסיים כשהוד מעלתה חוטפת מהיד שלו את האקדח ומכוונת אליו. הוא המום ומפוחד. הבנים שלו מפוחדים מאחורה} מה קרה? מעולם לא ראית אישה שיודעת לשכנע? {אבא איכר מתחיל להרים את המכנסיים} שלא תעיז להרים אותם.

אבא איכר: תורידי אותו.

בן ב': את משוגעת?

הוד מעלתה: תן לי סיבה אחת טובה להוריד אותו!

פנקס: בבקשה, אל תעשי את זה.

הוד מעלתה: אני לא אעשה את זה פנקס. אתה תעשה את זה.

פנקס: אני?

הוד מעלתה: קח את האקדח פנקס ותירה בבן זונה.

פנקס: אני לא יכול לעשות את זה.

הוד מעלתה: זה מה שגבר אמיתי צריך לעשות כאשר מרביצים לו ומנסים לאנוס את האישה שהוא אוהב.

פנקס: אני מצטער, אני לא מסוגל.

הוד מעלתה: למה לא? {פנקס בוכה ולא עונה}

אבא איכר: תוריד את האקדח נכה משוגעת.

הוד מעלתה: אתה מחליט פנקס, לי אין בעיה לחזור אותו ברגע אבל אם אתה רוצה אני אתן לו להמשיך ולחיות את החיים האומללים שלו.

פנקס: תני לו ללכת..

הוד מעלתה: אתה בטוח, אולי זאת ההזדמנות שלך להיפטר מלב הזה שלך.

פנקס: תני להם ללכת...

אבא איכר: תקשיבי לבחור שלך.

הוד מעלתה: דע לך שרק בגלל פנקס, הבחור שהשפלת אתה זוכה לחיות...ואל תשכח שהמצב יכול להשתנות אז אל תסתובב זחוח מידי בעולם הזה כי זה עולם נקמני.

אבא איכר: תודה על הטיפ.

הוד מעלתה: עכשיו תיקח את שני העכברושים ותברחו מפה.

אבא איכר: האקדח?

הוד מעלתה: מהר, לפני שאני מתחרטת.

אבא איכר והבנים בורחים.

הוד מעלתה: תפסיק עם זה {מכוונת לבכי, פנקס מתאמץ להפסיק}. מי שרוצה להיות איתי לא יכול לבכות. גבר צריך לעשות מה שגבר צריך לעשות. מה הכיוון למיאמי?

פנקס: שם.

הוד מעלתה: צריך להמשיך.

פנקס: כן, הוד מעלתה

הוד מעלתה: קדימה פנקס, תתאפס {פנקס אוסף את עצמו ומתחיל ללכת עם הוד מעלתה בדרך}.

מערכה שנייה תמונה 8- פנקס גובב אוכל:

{דרך כפרית אמריקאית בצהריי היום. פנקס מגלגל את הוד מעלתה לבמה. הוא נראה עייף. הוא עוצר. אפשר לשמוע קולות מרחוק של חיות משק. פאזזה}

הוד מעלתה: למה עצרת פנקס?

פנקס: הגיע הזמן להפסקת הצהריים. נאכל משהו, נאגור כוחות ומיד נמשיך בדרך. {פנקס מוריד את התיק ומוציא משם קופסת שימורים של שעועית}

הוד מעלתה: אני לא רעבה.

פנקס: את חייבת לאכול.

הוד מעלתה: אני מעדיפה למות מלאכול עוד קופסת שימורים אחת.

פנקס: את רזית מאוד.

הוד מעלתה: מה אמרת?

פנקס: רק שכדאי שתאכלי.

הוד מעלתה: אני יפה בעיניך פנקס, נכון?

פנקס: כן.

הוד מעלתה: כמה יפה?

פנקס: הכי יפה בעולם.

הוד מעלתה: יש מישהי שמתקרבת ליופי שלי?

פנקס: אף אחת, לעולם.

הוד מעלתה: כמה אתה חושק בי פנקס?

פנקס: אני לא אקח שום דבר בכוח.

הוד מעלתה: אם תתנהג יפה, יום אחד אשיב לך כגמולך.

פנקס: אני יודע.

הוד מעלתה: אתה יודע מה ישמח אותי מאוד?

פנקס: מה?

הוד מעלתה: עוף.

פנקס: אבל אין לנו עוף.

הוד מעלתה: אבל בחווה הזאת שם בטח יש עוף, לא? {מצביעה מעל לקהל}

פנקס: סביר להניח אך לנו לא נשארו מצלצלים.

הוד מעלתה: חווה כל כך גדולה. הם בטח לא ירגישו בחסרונו של עוף אחד קטן.

פנקס: את מציעה שנגנוב אחד?

הוד מעלתה: מאוד מתחשק לי עוף פנקס.

פנקס: אני לא יכול לגנוב.

הוד מעלתה: כל אחד יכול לגנוב.

פנקס: אבל אסור לגנוב.

הוד מעלתה: לפעמים עושים גם מה שאסור. תהיה כבר גבר.

פנקס: אני לא רוצה לגנוב

הוד מעלתה: או שאתה מביא לי את העוף הזה או שאני לא ממשיכה איתך אפילו צעד אחד, מובן?

פנקס: מובן. {פאזזה. משהו מונע מפנקס ללכת}

הוד מעלתה: למה אתה מחכה?

פנקס: הבעיה היא שגם אם אגנוב את התרנגולת, אני די בספק אם אוכל...

הוד מעלתה: אם תוכל מה?

פנקס: להרוג אותה. אני לא חושב שאני מסוגל.

הוד מעלתה: אתה תלמד פנקס, אין לך ברירה.

{פנקס יוצא מהבמה. הוד מעלתה נשארת לבד. בלאק. מעבר זמן. נדלקת מדורה ואיתה נפתח כל אור הבמה. פנקס והוד מעלתה מסביב למדורה, נוצות על הבמה. הוד מעלתה אוכלת רגל עוף. פנקס לא אוכל }

הוד מעלתה: {זוללת בתשוקה, פנקס לא נוגע בעוף} אז איך זה מרגיש?

פנקס: מה?

הוד מעלתה: לקחת חיים.

פנקס: נורא.

הוד מעלתה: בפעם השנייה זה קל יותר.

פנקס: לא תהיה פעם שנייה.

הוד מעלתה: אל תהיה בטוח כל כך... זה העוף הכי גרוע שאכלתי אי פעם. {זורקת את מה שנשאר לה על הרצפה} אם כבר אתה הורג תרנגולת לפחות תבשל אותה כמו שצריך.

פנקס: סליחה.

הוד מעלתה: תבקש סליחה מהתרנגולת, לא ממני. {פאזזה}

פנקס: אהבת פעם מישהו?

הוד מעלתה: אהבה היא השקר הגדול ביותר בעולם. אפילו כלב יפסיק לאהוב אותך אם לא תתן לו אוכל. כל אחד רוצה משהו... גם אתה רוצה ממני משהו.

פנקס: אז ויתרת על אהבה?

הוד מעלתה: אתה שואל יותר מידי שאלות.. לילה טוב. {הוד מעלתה מתעטפת בשמיכה ומנסה להירדם, פנקס משתאה רגע ואז נשכב על הרצפה ונרדם גם הוא}

מערכה שנייה תמונה 9- חלום בלהות {פנקס והוד מעלתה}

אמצע הלילה. הוד מעלתה ופנקס ישנים. הוד מעלתה חולמת חלום רעה והיא מדברת מתוך שינה.

הוד מעלתה: אמממ...די. די בבקשה. אני לא רוצה, תחזור לחדר, בבקשה. איה, די, די, בבקשה. בבקשה...אני בן אוהבת, אני ילדה טובה. אני ילדה טובה, אל תכעס עליי. אל תכעס עליי, סליחה, סליחה, אני אהיה ילדה טובה...{תוך כדי החלום פנקס מתעורר ורואה את הוד מעלתה סובלת וממלמלת את הדברים. הוא מעיר אותה בדאגה}

פנקס: הוד מעלתה, הכל בסדר? הכל בסדר? {הוד מעלתה מתעוררת ומחבקת את פנקס}

הוד מעלתה: מה קרה?

פנקס: את חלמת..

הוד מעלתה: {לחוצה} שמעת משהו?

פנקס: את בסדר?

הוד מעלתה: מה שמעת?

פנקס: כלום.

הוד מעלתה: אתה בטוח?

פנקס: כן.

הוד מעלתה: תחזור לישון פנקס, זה שום דבר.

פנקס: את בטוחה? היה נראה כאילו היה לך חלום רע.

הוד מעלתה: זה שום דבר, חטטן. לך לישון אמרתי.

פנקס: כמובן. {הוד מעלתה עושה עצמה ישנה וגם פנקס נשכב אך שניהם נשארים עם עיניים פקוחות מלאי מחשבות}

מערכה שנייה תמונה 10- מגיעים למיאמי {פנקס והוד מעלתה}

{רציף המזח במיאמי. פנקס הקטן דוחף את כיסא הגלגלים עליו יושבת הוד מעלתה רדומה עד לקצה המזח שנמצא על הבמה המוגבהת. הוא תשוש. הוא נשען על ברזלי המזח. זה שעת שקיעה וגב הבמה צבוע כתום. שומעים שחפים ברקע וסירות עוגנות. הוא מעיר את הוד מעלתה. היא פוקחת עיניים. מתעוררת ומסתכלת על הים יחד עם פנקס. שתיקה ארוכה}

הוד מעלתה: אתה מרגיש אותה פנקס?

פנקס: את מי?

הוד מעלתה: את השמש, השמש של מיאמי.

פנקס: {מוריד שכבת בגד} בהחלט מרגיש הוד מעלתה. {פאוזת}

הוד מעלתה: עשית זאת פנקס.

פנקס: הבטחתי לך.

הוד מעלתה: אלף ושלוש מאות מייל.

פנקס: כמו שלושה עשרה צעדים.

הוד מעלתה: הנאמנות שלך, היא יקרה מפז. {פאזזה}

פנקס: אני אוהב אותך, הוד מעלתה.

הוד מעלתה: אני יודעת פנקס.

פנקס: מה עכשיו?

הוד מעלתה: להגיע לכאן היה השלב הראשון. עכשיו עלינו למצוא לי ברנש ראוי. אחד כזה שיוכל לשחרר אותך ממני ואותי ממך.

פנקס: ואיך אני יכול לעזור בזה?

הוד מעלתה: עלינו למצוא חדר, חשוב שיהיה על חוף הים. ואתה צריך להתלבש על עבודה. שיתחילו להיכנס קצת מצלצלים כי עם הבגדים האלה יהיה קשה למצוא לי בעל.

פנקס: כן הוד מעלתה {מתכוון לדחוף את כיסא הגלגלים}

הוד מעלתה: רגע פנקס, ניקח לנו עוד רגע להסתכל על הים.

הם נשארים כצלליות ברגע הכתום כשהמספר נכנס לבמה בבגדים קלים יותר. בזמן המונולוג פנקס עוזב את הבמה והוד מעלתה פושטת את הסחבות ומתחיתהן יש בגדים חדשים ונקיים. בגדים של גברת.

תחילת מערכה שלישית תמונה 11- מספר

המספר: פנקס מוצא חדר מרוהט ויפה להשכרה בבית משפחה וכבר ביום למחרת מתחיל לעבוד במזללה סמוכה. בכל יום, לפני העבודה, פנקס מלביש את הוד מעלתה, מסדר את שיערה ומאפר אותה. הוא הולך איתה אל קטע החוף מול המלון היוקרתי ה"רוני-פלאצה", שלא מעט ברנשים מהסוג שהיא מחבבת מסתובבים שם. הוא משאיר אותה בחוף לנסות לדוג בחכתה איזה דג זהב שמנמן בזמן שהוא שוטף כלים במזללה. אך אם לומר את האמת. הוד מעלתה כבר אינה יפה כל כך כמו בימים הטובים שלה בברודוויי. האמת היא שהיא כל כך רזה שהיא נראת כמעט כמו הצל של עצמה, הפרצוף שלה מצומק ושיערה חסר ברק כך שהיא כבר לא אטרקציה מיוחדת עבור אותם ברנשים בעלי ממון אבל היא, כיאה למלכה, עוד מלאת תקווה.

מערכה שלישית תמונה 12- הוד מעלתה משכנעת את פנקס לגנוב {בחוף}

שעת ערב. האור נפתח על הוד מעלתה שיושבת על ספסל בחוף. הכיסא הגלגלים ליד. פנקס לאחר יום העבודה בא לאסוף אותה. פנקס לבוש בגדי מנקה שולחנות. חולצה לבנה וסינר אדום.

הוד מעלתה: מדוע התעכבת?

פנקס: לא התעכבתי הוד מעלתה. עכשיו רבע שעה אחרי חמש. כמו כל יום. נו, האם צלח המזל היום? גשית מישהו מעניין?

הוד מעלתה: אם הייתי פוגשת לא היית מוצא אותי כאן. רק קשישות ניגשות אליי לשיחה. הן בודדות מאוד. חושבות כי אני אחת לבלבל לה את המוח...זקנות נואשות.

פנקס: אני מצטער לשמוע.

הוד מעלתה: אני יודעת שלא פנקס. אתה מקווה שיבוא יום ואשבר. שיבוא יום ואסכם להתפשר עלייך אך דע לך שלעולם לא אתפשר על פחות ממה שמגיע לי.

פנקס: אני יודע. ובאמת מגיע לך אותו ברנש שיוכל להעניק לך את חיי הנוחות והרוגע שאת ראויה להם.

הוד מעלתה: אם כך לך כבר, לך ותחייה את החיים שלך פנקס. אני יודעת להסתדר לבד.

פנקס: אם לומר את האמת, את החיים שלי. לאן אלך? את הסיבה שלי לקום בבוקר, ללכת לעבוד, להוציא מעצמי את המיטב.

הוד מעלתה: תמצא לך סיבה אחרת פנקס.

פנקס: כשיש סיבה טובה אין צורך להחליף אותה.

הוד מעלתה: אם כך אני צריכה את עזרתך שוב. יש בעיה.

פנקס: איזו בעיה?

הוד מעלתה: הברנשים שמסתובבים כאן, יש להם חיבה עמוקה לנוצצים, הם יקרקרו אחרי נשים בעלות ראשי לפת כל עוד תהיינה עליהן האבנים הנכונות.

פנקס: לא היית רוצה שהברנש המיועד יתאהב בך בגלל האופי שלך ולא בגלל האבנים שאת עונדת?

הוד מעלתה: אנחנו צריכים להשיג תכשיטים פנקס. מהסוג היקר.

פנקס: אני כמעט ומצליח להשיג לנו את התשלום לשכירות החדר, אני לא מאמין ש...

הוד מעלתה: הזמן נגדנו. אני לא מתייפה מיום ליום ולא נראה שאתה הולך להיות בעל כיסים כבדים יותר. תצטרך להיות יצירתי.

פנקס: יצירתי?

הוד מעלתה: אתה צריך לחשוב מחוץ לקופסא, יש דרכים שבהן אפשר להשיג דברים ומהר.

פנקס: אני יכול לחפש עוד עבודה.

הוד מעלתה: אני מאוכזבת ממך פנקס. אתה שהצלחת לקחת אותי בכיסא הגלגלים הזה אלף ושלוש מאות מייל, מניו-יורק ועד למיאמי, שהצלחת להשיג לנו אוכל בדרכים לא דרכים, התמודדת מול סכנות הדרך אבל אין לך שום רעיון איך להשיג לי תכשיטים?

פנקס: הדרך היחידה שאוכל להשיג לך תכשיטים מהר היא לגנוב כאלה ואני לא גנב. את בטח מבינה. אני אנסה לצמצם עוד קצת את ההוצאות ואקח עוד עבודה בלילות, אני מאמין שתוך כמה חודשים בטח נוכל לקנות שרשרת יפה.

הוד מעלתה: קח אותי הביתה פנקס.

פנקס: אני אעשה כל מה שצריך רק שיהיה במסגרת החוק.

הוד מעלתה: קח אותי הביתה פנקס.

פנקס: אל תבקשי ממני לשבור שוב את החוק.

הוד מעלתה: הביתה פנקס.

פנקס: אני אוהב אותך.

הוד מעלתה: אהבה מראים, לא אומרים.

פנקס משתתק. לאחר רגע הוא מעביר את הוד מעלתה אל כיסא הגלגלים ויוצא איתה מהבמה. המספר חולף על פניהם. רואה אותם יוצאים.

מערכה שלישית תמונה 13- מספר- את סיפור הגניבה

מספר: הוד מעלתה לא חסכה מול פנקס את תסכולה. מאותו הרגע שסרב לגנוב עברה היא לא החליפה איתו מילה. אפילו כבר סירבה לבלות באותו החוף מול מלון ה"רוני-פלאצה" בחיפוש אחר ברנשים. היא טענה שכל עוד אין לה תכשיטים ראויים חבל על בזבז הזמן והרי פנקס שלנו, אותו שבוי מאהבה לא יכל לשאת את מצוקתה של הוד מעלתה ובלילות במקום לעצום עין ולישון היה משוטט ברחובות השכונה הצמודה, היכן שהבתים הגדולים נמצאים. {פנקס נכנס לבמה ומשוטט. מהורהר מחשבות. הוא עצוב ומתוסכל. נדלק אור על חלון של בית. בפייד איטי.} ומדמיין לעצמו איזה תכשיטים נפלאים בטח נמצאים בתוך אותם בתים גדולים. לילה אחד הוא מצא את עצמו משוטט לתוך אחד הבתים האלה. הוא פסע לאיטו לתוך חדר שינה ושם ליד דמות אדם ישן ראה ערימת תכשיטים גדולה, אפילו יותר מהודרת ממה שדמיין לעצמו בשיטוטיו. טבעת יהלום מרובעת ומלא צמידים ועגילי יהלומים. סיכת יהלום גדולה ועוד מספר תכשיטי זהב מכובדים. אותה הגברת בעלת התכשיטים כנראה הייתה כל כך תשושה מבילוי היום שלא מצאה בכוחה לשים את אלו התכשיטים במקום בטוח ופנקס רק חשב בליבו שאם היו התכשיטים אלו יקרים ללבה, בוודאי הייתה שומרת עליהם טוב יותר. {בזמן הדיבור של המספר אנחנו רואים את פנקס נכנס לחלון ויוצא ממנו כאשר בידי קופסת תכשיטים. הוא חומק החוצה מן הבמה במהירות} ושללא תטעו לחשוב שהגברת הוד מעלתה הייתה מרוצה מאלו התכשיטים, היא העריכה את שווים כעשרת אלפים דולרים אך בליבה חשבה כי מגיע לה יותר. בכל מקרה לעת עתה הם סיפקו אותה במידה מספקת על מנת שתחזור אל רצועת החוף.

מערכה שלישית תמונה 14- ד"ר קווינס מגלה את התכשיטים על הוד מעלתה

הוד מעלתה על הספסל בחוף. בצמוד כיסא הגלגלים. שעת בוקר מאוחרת. היא נראית חלשה וחיוורת ושיערה בניסיון גרוע להיראות מסודר. ד"ר קווינס, גבר בורגני מבוסס בשנות החמישים של חייו. לבוש חליפה. חולף על פני הוד מעלתה, מגניב אליה מבט, עוצר לרגע ופונה אליה.

ד"ר קווינס: שלום גברתי, סלחי לי. האם המקום הזה תפוס?

הוד מעלתה: חלילה. מחכה למלא את ייעודו.

ד"ר קווינס: {מתיישב} נעים מאוד. שמי ד"ר קווינס.

הוד מעלתה: נעים מאוד ד"ר קווינס. רוז ספארקס.

ד"ר קווינס: נעים גם לי.

הוד מעלתה: אז מה מביא אותך אליי?

ד"ר קווינס: אם להיות כנה, אני חייב להודות שחלפתי פה, ראיתי אותך ופשוט לא יכולתי לעצור את עצמי מלגשת אלייך.

הוד מעלתה: ולמה זה?

ד"ר קווינס: סיקרנת אותי.

הוד מעלתה: יש לך טעם טוב, ד"ר.

ד"ר קווינס: הייתי מנחש שאת לא מכאן.

הוד מעלתה: אתה צודק. ניו-יורק.

ד"ר קווינס: אם כן, מה מביא אותך עד למיאמי?

הוד מעלתה: השמש.

ד"ר קווינס: כמו כולם.

הוד מעלתה: ואתה?

ד"ר קווינס: שיקגו. אבל תושב קבע כבר כמה שנים טובות.

הוד מעלתה: רואים לפי השיזוף היפה.

ד"ר קווינס: אז איך בחורה אלגנטית שכמותך מוצאת את עצמה לבד בחוף?

הוד מעלתה: מחפשת בלוי טוב לצהריים.

ד"ר קווינס: לאישה בעלת תכשיטים שבאלה אסור להישאר ללא השגחה.

הוד מעלתה: אתה מוזמן להשגיח עליי. {פאזזה}

ד"ר קווינס: קיוויתי שתבקשי.

הוד מעלתה: ד"ר, אתה מביך אותי.

ד"ר קווינס: תרשי לי להזמין אותך לארוחת צהריים?

הוד מעלתה: אם רק תעזור לי לעבור לכרכרה.

ד"ר קווינס: בשמחה. {עוזר להוד מעלתה לשבת על הכיסא ודוחף את הכיסא החוצה.}

מערכה שלישית תמונה 15- פנקס נתפס על ידי המשטרה בדיינר שבו הוא עובד

פנקס מנקה שולחן בדיינר. הדיינר ריק. יש מוזיקת קאנטרי ברקע. נכנס שוטר. הוא סוקר בעיניו ופונה אל פנקס.

שוטר: אני מחפש בחור בשם פנקס.

פנקס: לאיזו סיבה?

שוטר: אמסור לך את ההודעה באופן אישי.

פנקס: אני פנקס.

שוטר: האם אתה אותו הפנקס הקשור לגברת רוז ספרקס?

פנקס: קרה לה משהו?

שוטר: כן, היא פגשה ברנש. ברנש שמאוד התרשם ממנה. עושה רושם שגם היא התרשמה ממנו.

פנקס: ואיך עניין שכזה נהיה משטרתי?

שוטר: אותו ברנש התרשם בעיקר מעזות הנפש של הגברת להסתובב לאור יום עונדת את אותם התכשיטים שנגנבו רק מספר ימים קודם מביתו. תכשיטים בשווי שישים אלף דולרים.

פנקס: שישים אלף דולרים? אני מניח שהשווי מוגזם.

שוטר: ואני מניח שהיא התרשמה ממנו כי ביתר קלות חשפה בפניו כי אתה האחראי לשוד.

פנקס: אם כך היא בתא המעצר?

שוטר: לטענתה קבלה את התכשיטים כמתנה ממך ואינה ידעה כי הם גנובים.

פנקס: היא באמת לא ידעה.

שוטר: אתה לא נראה לי חובב צרות גדול. הנה התכשיטים שלך. {זורק את האזיקים שלו על הרצפה} שים אותם או שאני אצטרך להשתמש בידידי כאן? {יד על האקדח}

פנקס: אין צורך {פנקס עונד את האזיקים} לאן הולכים?

שוטר: לטיול רומנטי בפארק.

פנקס: אני לא יכול ללכת לכלא. היא צריכה אותי.

שוטר: תגידי לי, אם כבר גנבת את התכשיטים האלה, למה לא מכרת אותם, מטומטם?

פנקס: {פאזזה} כי היא רצתה תכשיטים.

שוטר: אתה משוגע...בוא.

{יוצאים מהבמה}

מערכה שלישית תמונה 16- חדר חקירות: פנקס, ד"ר קווינס ושני שוטרים

חדר חקירות. שולחן, שני כיסאות ומנורת תקרה. פנקס נדחף על ידי אותו שוטר לחדר החקירות. שם מחכה כבר ישוב ד"ר קווינס על כיסא. השוטר מושיב את פנקס על כיסא בצידו השני של השולחן ונעמד לצידו של ד"ר קווינס.

פנקס: אפשר מים?

שוטר: לא.

פנקס: חשבתי שאפשר מים.

שוטר: אי אפשר מים.

פנקס: מה בן אפשר?

שוטר: שיחת טלפון.

פנקס: אין לי למי להתקשר.

שוטר : עו"ד?

פנקס: אין לי אפילו פרוטה לשלם.

שוטר: גם ככה ע"וד לא יעזור לך. אתה הולך לשבת במקרר הרבה זמן. {פנקס מתחיל לבכות}

ד"ר קווינס: תפסיק לבכות!

פנקס: מי אתה?

ד"ר קווינס: אני ד"ר קווינס. זה שפרצת אליו וגנבת ממנו תכשיטים.

פנקס: סליחה.

ד"ר קווינס: למה אתה בוכה?

פנקס: אני דואג לרוז. מי יטפל בה עכשיו?

שוטר: אתה מתחרט על מה שעשית?

פנקס: לא. זה מה שהיא הייתה צריכה...

ד"ר קווינס: והתפקיד שלך לדאוג לכך?

פנקס: כן.

ד"ר קווינס: למה?

פנקס:אין לי אף אחד חוץ ממנה. אני אוהב אותה.

ד"ר קווינס: מעולם לא פגשתי מישהו כל כך מטורף שגונב תכשיטים בשביל מישהו אחר.

פנקס: כי כנראה מעולם לא אהבת כפי שאני אוהב.

ד"ר קווינס: למען האמת, זה בחלט סיפור בלתי רגיל. היא סיפרה לי על הדרך שעשיתם מניו-יורק ועל

איך שהיא הוצמדה לכיסא הגלגלים. זה אמיתי כל זה?

פנקס: אמיתי לגמרי.

ד"ר קווינס: תשמע, זה חתיכת סיפור. {פאוזזה} יש לי רעיון אבל השאלה אם אתה מספיק אמין?

פנקס:מה הרעיון?

ד"ר קווינס: אין ספק שהיא טיפוס מעניין. הרוז הזאת שלך. הייתי רוצה לערוך בה הסתכלות יסודית

יותר. בתמורה לכך הייתי רוצה לתת לה את האפשרות להתהדר בתכשיטים שלי עד שאסיים את

המחקר הקטן שלי.

פנקס: מה יש לך לחקור בה?

ד"ר קווינס: אני פסיכיאטר די מצליח ועליי לפרסם מחקר חדש. אין ספק שרוז סובלת מהזיית גדלות,

נושא אשר כמעט ולא נחקר בימינו. שמעת פעם את המושג הזה, שיגעון גדלות?

פנקס: זה מסוכן?

ד"ר קווינס: בעיקר למי שסובל מזה. הוא נמצא בתסכול בלתי פוסק. זה כמו לחיות בבויב ולחשוב שמגיע לך לחיות בארמון, אתה בטח יכול לדמיין איזה מתסכל זה, כל הזמן לא לקבל את היחס שאתה חושב שמגיע לך.

פנקס: אבל באמת מגיע לה יחס ראוי. כמו שהתייחסו אליה פעם..

ד"ר קווינס: כשהיא הייתה חשפנית?

פנקס: היא לא הייתה חשפנית, היא הייתה אמנית. אף אחת לא רקדה כמוה.

ד"ר קווינס: בשביל שאוכל להמשיך את המחקר שלי אני צריך שהיא לא תחשוד בדבר ותתנהג כהרגלה. אז מה שאני מציע זה שבינתיים ניתן לך להמשיך ולהסתובב חופשי ולהמשיך את ההתנהלות שלכם כרגיל, מוסכם?

פנקס: אז אני לא נכנס למקרר?

ד"ר קווינס: בינתיים לא. ואסור לך לומר דבר על ענייננו.

פנקס: כל עוד זה משאיר אותי חופשי שאוכל לטפל בה.

ד"ר קווינס: אך כאשר אדרוש, יהיה עליך להסגיר את עצמך ולהחזיר את מלוא התכשיטים.

פנקס: כן. רק אמצא לה סידור בינתיים.

ד"ר קווינס: לך מכאן ותזכור, כל זה לא קרה מעולם.

פנקס: כן. {פנקס יוצא מהחדר}

שוטר: איך נתת לו ללכת?

ד"ר קווינס: הוא לא הולך לשום מקום. הוא ישאר לידה.

שוטר: תפסנו את הגנב. אפשר לסגור את התיק.

ד"ר קווינס: אלה התכשיטים שלי נכון? אז הסיכון הוא רק עליי. אל תדאג, טיפוסים כמוהו הם לא אלימים.

שוטר: אתה עושה טעות ד"ר.

ד"ר קווינס: אל תדאג, בקרוב מאוד הוא יסגיר את עצמו והתכשיטים יחזרו למקומם..

שוטר: מאיפה הביטחון?

ד"ר קווינס: כי מצבה הרפואי גרוע ממצבה הנפשי. הימים שלה ספורים. ספורים מאוד.

מערכה שלישית תמונה 17- חלום בלהות שני

לילה בדירתם של פנקס והוד מעלתה. הם ישנים שינה עמוקה. לפתע רוז שוב חולמת את אותו החלום מהמסע למיאמי. פנקס מתעורר לאט והקולות ומתקרר אליה.

הוד מעלתה: לא, אני לא רוצה. בבקשה...תעזוב אותי...תעזוב אותי...בבקשה. אבל אני ילדה טובה, אני ילדה טובה. אני לא רוצה...

פנקס: הוד מעלתה. הוד מעלתה! {הוא מחבק אותה ומגונן עליה}

הוד מעלתה: תעזוב אותי אמרתי לך {הודפת אותו ממנה. היא אחוזת כעס. ספק אם התעוררה לגמרי}
פנקס: שוב פעם חלמת.

הוד מעלתה: אל תיגע בי אמרתי לך.

פנקס: סליחה.

הוד מעלתה: שאף אחד לא יגע בי. אתם מגעילים אותי.

פנקס: אתם?

הוד מעלתה: כן, גברים. אתם דוחים. אתם דוחים...גם אתה פנקס. אפילו אתה...גם אתה רוצה רק דבר אחד...רק דבר אחד...

פנקס: את רוצה מים?

הוד מעלתה: נמאס לי, כל כך נמאס לי כבר, פנקס.

פנקס: מה את אומרת?

הוד מעלתה: אני כבר לא אמצא את הגבר שלי פנקס. הוא לא קיים.

פנקס: הוא קיים הוד מעלתה. הוא חייב להיות קיים.

הוד מעלתה: הו לא.

פנקס: אני בטוח שהוא קיים.

הוד מעלתה: איך אתה כל כך בטוח?

פנקס: הגבר שלך, הוא כמוך. הוא כל כך נדיר שלא קל למצוא אותו אבל אני בטוח שהוא מסתובב עבשיו בעולם ומחפש אותך. אסור לך להתיימש, זה ישבור לו את הלב..

הוד מעלתה: אתה באמת חושב ככה?

פנקס: בכל ליבי.

הוד מעלתה: והוא יאהב אותי?

פנקס: כל כך יאהב אותך...

הוד מעלתה: פנקס...

פנקס: כן?

הוד מעלתה: אני מקווה שיום אחד תמצא גם את האישה שמתאימה לך...

פנקס: זה לא מעסיק אותי כרגע...כבר יש אישה שאני אוהב.

הוד מעלתה: פטפטנו מספיק.

פנקס: כן.

הוד מעלתה: אנחנו נשכח מהשיחה הזאת.

פנקס: נשכח.

הוד מעלתה: לילה טוב.

פנקס: לילה טוב. {חוזרים לישון}

מערכה שלישית תמונה 18- במזח- פנקס והוד מעלתה מצטרף ד"ר קווינס

פנקס והוד מעלתה על הספסל בחוף. הוד מעלתה נראית כצל של עצמה. גופה כחוש וחלש ונראה שהיא בסוף דרכה. הם יושבים יחד ומקשיבים לשחפים. שתיקה ארוכה והאור נפתח לאט לאט.

הוד מעלתה: זה לא תורם כשאתה כאן איתי.

פנקס: הדיינר סגור היום.

הוד מעלתה: ואין מקומות אחרים לעבוד בהן?

פנקס: יש לי יום מנוחה, אשמח לבלות אותו איתך.

הוד מעלתה: חוף הים הוא מקום ציבורי. אך במידה ואתפוס בחור, אני מצפה ממך להתרחק ולא להפריע. {משתעלת בכבדות}

פנקס: כן הוד מעלתה.

הוד מעלתה: מים!

פנקס: {מביא לה מבקבוק} בבקשה.

הוד מעלתה: עוד קצת פנקס. יש לי תחושה טובה שבקרוב אפגוש את הבחור המיועד לי. בהתחלה אכעס עליו שהתעכב עד עכשיו אבל אחרי זה כבר לא יחסר לי דבר.

פנקס: כן, הוד מעלתה.

נכנס ד"ר קווינס

ד"ר קווינס: בוקר טוב העלמה רוז.

הוד מעלתה: בוקר טוב ד"ר קווינס. אני רואה כי אתה במצב רוח מרומם.

ד"ר קווינס: אכן כך.

הוד מעלתה: האם שוב אתה מעוניין לאכול בחברתי?

ד"ר קווינס: חברתך נעימה לי יותר מכל אדם אחר. {לפנקס} שלום רב!

הוד מעלתה: אנא, התעלם מפנקס. הוא בסך הכל אחד ממשרתיי.

ד"ר קווינס: מעטים האנשים שאני מכיר שעוד מחזיקים משרתים בימינו.

הוד מעלתה: לכולנו יש ימים שאנחנו אוהבים להתפנק בהם, לא ככה?

ד"ר קווינס: אני מקווה שאתה משרת את הגברת נאמנה. מגיע לה הטוב ביותר.
פנקס: אני עושה כמיטב יכולתי.

ד"ר קווינס: עם תכשיטים כאלה הייתי מצפה לשומר ראש יותר מאשר משרת.

הוד מעלתה: אתה עסוק מידי בתכשיטים שלי במקום בי!

ד"ר קווינס: אני מתנצל, קשה להתעלם מכמה שהם יפים.

הוד מעלתה: האמת ד"ר קווינס, מתחילות להמאס עליי כל הארוחות האלה. הייתי כבר מצפה שתאזור מספיק אומץ לקחת את זה לשלב הבא.

ד"ר קווינס: בקרוב מאוד אני מקווה שאאזור מספיק מהאומץ הזה.

הוד מעלתה: אל תתמהמה יותר מידי.

ד"ר קווינס: שנזוז? גם המשרת שלך יכול לבוא איתנו אם הוא רוצה!

הוד מעלתה: אני לא חושבת שיש לו עניין בארוחה הזאת. אתן לו זמן חופשי.

ד"ר קווינס: כרצונך.

הוד מעלתה: פנקס, העבר אותי! {פנקס מעביר אותה לכיסא הגלגלים}. ד"ר קווינס כבר יחזיר אותי.

ד"ר קווינס: {לפנקס} שמחתי להכיר. {דוחף את כיסא הגלגלים}

פנקס: גם אני. {פנקס נשאר במקומו כצללית על הגב במה}

תחילת מערכה רביעית תמונה 19 - במסעדה

ד"ר קווינס והוד מעלתה באמצע ארוחה. הד"ר אוכל בנהנתנות ואילו הוד מעלתה לא נוגעת באוכל.

ד"ר קווינס: נו רוז, את לא נוגעת באוכל שלך בכלל.

הוד מעלתה: אני לא רעבה.

ד"ר קווינס: חבל, זאת ארוחה מצויינת.

הוד מעלתה: אתה יודע, אני חשבתי על זה ואני מוכנה שנתקדם.

ד"ר קווינס: שנתקדם לאן, יקירה?

הוד מעלתה: אני מאמינה שאתה גבר ראוי לי. נוכל להיות זוג מוצלח.

ד"ר קווינס: אנחנו, זוג?

הוד מעלתה: הזוג הנוצץ שלך מיאמי. אתה כל הזמן מאכיל אותי אבל יש בי רעב לדברים אחרים.

ד"ר קווינס: אילו דברים רוז?

הוד מעלתה: קח אותי לדירה שלך ואראה לך.

ד"ר קווינס: אני לא יכול לקחת אותך לדירה שלי.

הוד מעלתה: מדוע ?

ד"ר קווינס: כי אני חושש שאשתי לא תשתגע על הרעיון.

הוד מעלתה: אשתך?

ד"ר קווינס: אשתי.

הוד מעלתה: יכולת לציין את זה לפני.

ד"ר קווינס: אבל אז לא הייתי נהנה מחברתך.

הוד מעלתה: חשבתי שאתה מעוניין ביותר מחברתי.

ד"ר קווינס: אם כך טעית.

הוד מעלתה: אני מבטיחה לך כי בכמה וכמה מעלות אני מעל אשתך. בוא נמצא מקום, לא תתחרט.

ד"ר קווינס: אני מעדיף את בנות הזוג שלי מעט יותר בריאות. אבל אין ספק שאת מספקת לי הרבה עניין ושעשוע.

הוד מעלתה: שעשוע?

ד"ר קווינס: תרמת הרבה למחקר שלי. את עוזרת לי להבין איך חושבים משוגעים.

הוד מעלתה: איך אני עוזרת לך בזה?

ד"ר קווינס: בשיחות שלנו.

הוד מעלתה: אני לא משוגעת ד"ר.

ד"ר קווינס: תראי לי משוגע אחד שיעיד על עצמו כי הוא משוגע.

הוד מעלתה: גרמת לי לחשוב שאתה מעוניין בי.

ד"ר קווינס: זה שאת חשבת לא אומר שאני גרמתי.

הוד מעלתה: אז אתה לא רואה לנו עתיד?

ד"ר קווינס: את בטח יודעת שהעולם הזה, הוא עולם אנוכי. את מה שהייתי צריך ממך כבר השגתי.

הוד מעלתה: ומה אני השגתי?

ד"ר קווינס: כמה ארוחות טובות? {מחייך, הוד מעלתה מתעצבת עד עמקי נשמתה}. רוז, לפעמים צריך פשוט לראות מי כבר אוהב אותנו במקום לחפש אהבה במקומות אחרים.

הוד מעלתה: אף אחד לא אוהב אותי.

ד"ר קווינס: גם את וגם אני יודעים שזה לא נכון. עכשיו תסלחי לי, אני חייב ללכת לפגישה עם פצינט. {מתארגן ללכת} אל תדאגי לגבי התשלום, זה עליי. {ד"ר קווינס יוצא ומשאיר את רוז לבדה}

תחילת מערכה רביעית תמונה 20 - מספר

מספר: הארוחה הזאת הייתה האחרונה שד"ר קווינס והוד מעלתה אכלו יחדיו. בימים שחלפו הוד מעלתה התחילה להתדרדר (בקצב). היא כבר כמעט והפסיקה לאכול והאחיזה שלה במציאות הצטמצמה מיום ליום. כל חייה ציפתה לנסיך שיבוא וירומם אותה למעמדה האמיתי. כל חייה לא זכתה לראות כי הנסיך שלה תמיד היה לצידה. אבל אותו יום אחרון של חייה היה שונה. משהו בליבה התרכך. היא יכלה לראות את פנקס באור שונה ולהשיב לו כגמולו.

מערכה רביעית תמונה 21- מוות של הוד מעלתה

הוד מעלתה על הספסל בחוף. היא לא מחפשת בעינייה ברנשים. היא יושבת ומתבוננת לשקיעה בריכוז מוחלט. פנקס רואה אותה במקום הקבוע. הוא נעמד במרחק מה ממנה על מנת לא להפריע וגם צופה אל השקיעה. הוד מעלתה חשה בנוכחותו של פנקס.

הוד מעלתה: בוא, קרב נא אליי פנקס הקטן.

פנקס: כן הוד מעלתה?

הוד מעלתה: {מחייכת בפעם הראשונה אל פנקס} אל תדאג. {היא מזילה דמעה}

פנקס: הכל בסדר? {פאזזה}

הוד מעלתה: כרע ברך פנקס הקטן.

פנקס: הוד מעלתה, אנחנו במקום פומבי..

הוד מעלתה: אם יש בך אהבה אליי, כרע ברך. {פנקס כורע ברך אל מול הספסל. היא מניחה על ראשו את ידה כמברכת} עכשיו, אתה תקום, האציל הקטן לבית פנקס, אתה תקום ותהיה לאביר האמיץ והנאמן שלי. אתה תקום כמו עוף החול שקם מן המדבר ותהיה מבורך בידי האל מעתה ועד עולם. {פנקס קם לאט לאט. הוד מעלתה בוכה ופנקס מתחיל לבכות איתה}

פנקס: אני מבקש ממך, איך אני יכול להקל על סבלך?

הוד מעלתה: נשקני פנקס הקטן. נשקני כפי שרצית כל חיך. אני מתירה לך זאת היום. {פאזזה. פנקס מנשק את הוד מעלתה ארוכות בעדינות} שב לידי {פנקס מתיישב לידה. הם שניהם יושבים בשקט על הספסל. הוד מעלתה משעינה את ראשה על פנקס, פאזזה} פנקס?

פנקס: כן הוד מעלתה?

הוד מעלתה: אני אוהבת אותך. אוהבת אותך מאוד מאוד. { הוד מעלתה עוצמת עיניים ומתה. ידיה נשמטות ואין בה עוד חיים. פנקס מייבב לצידה. לא יודע כיצד עליו לפעול. הוא לא משחרר אותה מאחיזתו}

פנקס: הוד מעלתה, הוד מעלתה? רוז? בבקשה תתעוררי רוז. בבקשה. אני אשמח אותך ואדאג לך. אין לי מה לעשות בעולם הזה בלעדייך. בבקשה תתעוררי. אני מתחנן. בבקשה. בבקשה. {מגיעים ד"ר קווינס והשוטר. ד"ר קווינס בודק את הוד מעלתה}

ד"ר קווינס: אין מה לעשות עכשיו פנקס. היא סיימה את הקריירה. נשארה לך רק עוד משימה אחת עכשיו. {מתחיל להוריד מהוד מעלתה את התכשיטים}

שוטר: יש לך כסף לשלם לחלקה?

פנקס: אפילו לא פרוטה.

שוטר: הגיע הזמן להעמיד אותך מול שופט ולמצות איתך את הדין.

ד"ר קווינס: תן לו את הזמן לקבור אותה. אחר כך הוא כבר יתייצב בתחנת המשטרה.

שוטר: חסר לך שלא פנקס. {ד"ר קווינס והשוטר יוצאים. פנקס נשאר לשאת את גופת הוד מעלתה אל המקום בו יטמון אותה}

מערכה רביעית תמונה 22- מספר כשברקע פנקס קובר את הוד מעלתה ונשלח לכלא

ברקע המונולוג של המספר אנחנו רואים את פנקס הקטן חופר בור על מנת לקבור את הוד מעלתה. זה נעשה בצלליות כאשר זוהי שעת לילה וגב הבמה צבוע סגול.

המספר: ארבע שעות לקח לפנקס לקחת את גופת הוד מעלתה אל ראש הגבעה המשקיפה אל הים, מול השמש, שלא יהיה לה יותר קר לעולם. הוא קובר אותה בבור לא מסומן ובמשך כל הזמן הזה הוא לא מוציא הגה ולא מזיל דמעה. אף אחד לא היה לצידיו כאשר טמן אותה באדמה החמה לשנת עולמים. הוא לא ידע מה הייתה אמונתה אבל בגלל שהוא עצמו היה יהודי הוא הקריא עליה קדיש.

פנקס: בְּחַיִּיכֹן וּבְחַיִּיכֹן דְּכָל-בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּעֵגְלָא וּבְזֶמֶן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.

(אמן) יְהִי שְׁמִייה רַבָּא מְבָרַךְ, לְעַלְמֵי עֵלְמֵי עֵלְמֵי:

יְהִי שְׁמִייה רַבָּא מְבָרַךְ, לְעַלְמֵי עֵלְמֵי עֵלְמֵי: יְתַבְרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרַומֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל, שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמן)

לְעֵלָא מִן-כָּל-בְּרַכְתָּא, שִׁירְתָּא, תְּשַׁבְּחָתָא וְנִחְמַתָּא דְאִמְרֵיךָ בְּעֵלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן. (אמן)

יְהִי שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵי: וְיִתְנֵן עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן. (אמן)

עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרְוֵמֵי, הוּא בְּרַחֲמֵי עֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ, וְעַל כָּל-עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן. (אמן)

את יותר מידי טובה בשביל להיקבר עם פשוטי עם. כאן יהיה לך טוב.

המספר: אני יכול להבין אם הייתם חושבים שכאן נגמר סיפורינו אבל טעות בידכם. פנקס חזר לעבוד באותו הדיינר המקולל ואני איך ששמעתי את הבשורה על מותה של רוז הרגשתי שעליי לפגוש אותו, את פנקס ולראות בשלומו. מעולם לא שבחתי את פגישתנו אז בניו-יורק כשהוא עוד רק חלם על לקחת את הוד מעלתה על כיסא הגלגלים אלף ושלוש מאות מייל. פגשתי מעט מאוד טיפוסים מעניינים כמו פנקס. אחד כזה עם לב נדיר שילך אחרי אהבתו עד הסוף, גם אם הוא מר.

מערכה רביעית תמונה 23: המספר ופנקס בדיינר:

המספר נכנס לדיינר. פנקס מנקה את השולחנות. חלפו כמה שנים. רואים את זה על פנקס.

המספר: סליחה?

פנקס: כן אדוני?

המספר: פנקס. נפגשנו בניו-יורק לפני כמה שנים. זוכר אותי? בדיוק תיכננת לצאת לדרך עם הוד מעלתה למיאמי. איחלתי לך הצלחה ונתתי לך מעט ממה שהיה לי.

פנקס: אתה העיתונאי. בטח שאני זוכר.

המספר: רציתי לפגוש אותך.

פנקס: למה?

המספר: שמעתי שיצאת מהמקור.

פנקס: אה אה.

המספר: בטח לא היה שם קל לבחור כמוך.

פנקס: היה לי זמן ללמוד.

המספר: שמעתי גם על הוד מעלתה.

פנקס: היא החזיקה יותר ממה שציפיתי.

המספר: רציתי רק להגיד לך שאני משתתף בצערך. אני יודע כמה היא הייתה חשובה לך. צר לי עלייך פנקס. באמת.

פנקס: צר לך עליי? האמת היא שלי צר עלייך.

המספר: ולמה שתגיד את זה?

פנקס: כי אתה מעולם לא נשקת להוד מעלתה והוד מעלתה מעולם לא אמרה לך שהיא אוהבת אותך.

המספר: זה נכון פנקס. {שתיקה} אז מה עכשיו?

פנקס: את האמת, יש רק עוד עניין אחד שמעסיק אותי. אחריו אהיה חופשי.

המספר: ומה הוא אותו עניין?

פנקס: יש לי תחושה שתדע. יש לי תחושה שכולם ידעו. {פנקס חוזר לנגב את השולחן}

מערכה רביעית תמונה 24 - חדר מלון, פנקס רוצח את קייס אביליס:

חדר מלון מפואר בקומה גבוהה. שעת לילה, קייס מתכונן ליציאה. הוא לובש חליפה יפה ובמצב רוח טוב. צלצול בדלת.

קייס: מי זה?

פנקס: {מחוץ במה לבוש במדי נער מעליות} שירות חדרים אדוני.

קייס: לא הזמנתי כלום.

פנקס: {מעבר לדלת} הבעלים שמע שאתה מתארח אצלנו במלון. הוא רוצה להראות הערכה על כך שבחרת להתארח דווקא אצלנו.

קייס: {פותח את הדלת ופנקס נכנס עם עגלת שירות עליה בקבוק יין ומנת עוף. יש גם סכין שם} מה שמו של מנהל המלון?

פנקס: מר גיימס. הוא מכיר אותך מהעסקים שלך בברודוויי. הוא אמר שבטח גם אתה זוכר אותו.
קייס: מי שזוכר אותי, אני זוכר אותו. כל הכבוד לו.

פנקס: יש לך כאן יין לבן וגם את העוף המפורסם של השף שלנו. מנת הדגל של המלון.

קייס: תביא לי מהיין. {פנקס פותח את בקבוק היין, בינתיים קייס מסתכל עליו} תגיד, יכול להיות שהפרצוף שלך מוכר לי?

פנקס: אני לא חושב שנפגשנו.

קייס: איך קוראים לך?

פנקס: {מסיים לפתוח את היין, מוזג לכוס ומגיח לקייס} תרצה מהעוף אדוני? {פנקס מרים את המכסה מתכת תחתיו ישנו עוף מבושל}

קייס: זאת חתיכת עוף. למה לא תביא לי חתיכה.

פנקס: {לוקח את הסכין הגדולה ומתחיל לחתוך את העוף} ככה? {לקייס. קייס מתקרב אל פנקס}
קייס: ככה זה מצויין. {פנקס חותך את החתיכה ומניח על צלחת}.

פנקס: בבקשה תשב. זה לא בריא לאכול בעמידה. {מניח לו את הצלחת על שולחן ומזיז מעט את הכיסא לאחור כמזמין את קייס לשבת. קייס ניגש לשבת}.

קייס: תודה. {מתיישב. כעת הוא אוכל את העוף ופנקס מאחוריו. הוא אוכל בשקיקה}

פנקס: האם אדוני אי פעם שחט עוף במו ידיו?

קייס: תאמין לי שלא רק עופות. למה?

פנקס: ואיך זה מרגיש אדוני?

קייס: מתרגלים. {עוד רגע בו רואים את קייס אוכל את העוף ואז פנקס מניף את הסכין איתה חתך את העור ונועץ בגבו של קייס. קייס מפסיק לאכול. המום}

פנקס: זה באמת לא כל כך נורא. {קייס מת וראשו קורס לתוך הצלחת. רואים את פנקס, רגוע. יורד מהבמה המוגבהת לבמה. שם יש כבר כיסא חשמלי ושוטר שעומד לידו. פנקס מתיישב בכיסא. השוטר קושר אותו לכיסא. המספר נכנס לבמה.

מערכה רביעית תמונה 24 - פנקס מוצא להורג והמספר סוגר את הסיפור:

המספר: פנקס צדק. באמת כולם ידעו. לאחר הרצח הוא הלך ללובי המלון וביקש לקרוא משטרה. הוא סיפר לשוטרים שהוא רצח את קייס אבולוס ושהוא לא מתחרט לרגע. הוא שיתף פעולה לכל אורך הדרך וכשהוחלט כי גזר הדין יהיה מוות חשמלי. פנקס אפילו העלה חיוך קטן. אני לא יודע להגיד לכם כמה אחיזה במציאות עוד נשארה לפנקס הקטן בשלב זה. הוא לא הרגיש טעם לחיים לאחר מותה של הוד

מעלתה. רק ייצר הנקמה הוא שהשאיר עוד את ליבו פועם וכעת, כשהשלים את המשימה. לא מצא עוד סיבה להמשיך את החיים האומללים האלה.

שוטר: מילים אחרונות פנקס?

פנקס: {לוקח את הרגע} אם יש בכם עוד חסד, עשו עימי טובה. קברו אותי ליד גופת הוד מעלתה. זה כל רצוני. {השוטר מבסה את ראשו של פנקס ופנקס מחייך חיוך רחב. הכיסא החשמלי מופעל. פנקס מתחשמל למותו}

המספר: היה שלום פנקס, קורבן של אהבה. {בלאק}

סוף